

Arrest

nr. 268 017 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor verzoeker en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2021 werd verzoeker, op moment van zijn arrestatie, gehoord door de politie van PolBruno waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort noch van een geldig visum/verblijfstitel.

Op 24 november 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene wed gehoord door de politie van PolBruno op 24/11/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: H.

Geboortedatum: [...]1987

Geboorteplaats: Fès

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 24/11/2021.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er beslaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sedert wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991),

van het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt :

In het eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM:

“L'article 8 de la C.E.D.H. dispose :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, [...]

2. il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Il sied de souligner que l'article 8 de la Convention ne protège pas seulement les relations familiales sensu stricto qui seraient affectées par la mesure d'éloignement mais également « les relations personnelles, sociales et économique qui sont constitutives de la vie privée de tout être humain » (CEDH, arrêt Silvenko c. Lettonie, 9 octobre 2003).

Dans ce sens, la Cour européenne des droits de l'homme a eu l'occasion de préciser que :

« Dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de vie privée au sens de l'article 8 » (CEDH, arrêt Uner c. Pays-Bas, 18 octobre 2006).

Dans le même ordre d'idée, elle a également jugé que l'expulsion d'un étranger pouvait constituer une violation de son droit au respect de la vie privée et familiale (Berrehab c. Pays-Bas).

En l'espèce, la partie requérante est en Belgique depuis 2012. Nul besoin de préciser qu'en autant d'années, elle a noué des relations personnelles constitutives de la vie privée de tout être humain.

En effet, la partie requérante s'est faite des amis qui sont devenus comme des membres de la famille, des collègues durant ses jobs étudiant, démontrant ainsi son intégration en Belgique.

Pourtant, il ne ressort pas du libellé de la décision querellée que la parue adverse ait mis en balance, la gravité de l'atteinte à la vie privée et familiale de l'intéressée et le respect de la législation belge sur les conditions d'entrée et de séjour, laquelle législation recommande le respect des traités internationaux (notamment les articles 3 et 8 de CEDH).

Or, il ressort d'un arrêt de votre Conseil qu'« en vertu des obligations positives incombant aux autorités belge, l'Office des Etrangers doit évaluer, lorsqu'il adopte un ordre de quitter le territoire, l'impact de l'éloignement sur la vie privée et familiale de l'intéressé en vue de ménager un juste équilibre entre les intérêts privés et publics concurrents » (C.C.E., 21 octobre 2016, n° 176.729).

Saisi d'une requête en extrême urgence tendant à la suspension de l'exécution d'un ordre de quitter le territoire, Votre Conseil a conclu que le défaut d'un examen aussi rigoureux que possible de la cause au regard de la vie privée justifie que le moyen tiré d'une possible violation de l'article 8 de la CEDH soit, a priori, fondé.

Dans la décision susvisée, Votre Conseil avait conclu prima facie à une violation de l'article 8 de la CEDH basé sur le fait que le requérant avait, dans le cas d'espèce, développé une vie privée, sociale et professionnelle en Belgique, et l'Office des Etrangers (OE) n'ayant pas tenu compte de ces éléments, ou du moins n'y faisant pas explicitement référence dans la décision querellée, il ne motive pas en quoi ces éléments de vie privée ne constituent pas un obstacle à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire.

A l'aune de ces considérations, il sied de rappeler qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Projet de loi Modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Résumé, Doc. pari., Ch. repr., sess. ord. 2011-2012, n° 1 825/001, p. 17).

Cette affirmation s'applique au cas d'espèce.

Il incombe donc à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Dans ce cas, il a été rappelé que les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont notamment :

- *l'entrave à la vie de famille,*
- *l'étendue des liens que la requérante a avec l'Etat contractant, en l'occurrence, l'Etat belge*
- *la question de savoir si s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000).*

Par conséquent, eu égard à ce qui précède, la décision attaquée n'est pas proportionnelle à l'objectif poursuivi par l'autorité administrative et méconnaît dès lors le respect dû à la vie privée et familiale de la requérante et donc, l'article 8 précité.

Par ailleurs, si la requérante ne saurait être suivi dans son raisonnement, quod certe non, il convient de noter que l'exécution de la décision ne peut être aisée actuellement en raison de la crise sanitaire liée au Coronavirus.

Madame Mariam El Hamidine, échevine de la Population, a par ailleurs déclaré « (...) La majorité Ecolo-Groen-PS-sp. a qualifié de "non-sens" l'application des ordres de quitter le territoire alors qu'il est demandé à la population de rester confinée. Cela ajoute en outre une pression administrative à des procédures de recours compliquées par le contexte. "J'ai déridé de ne pas en faire une priorité" (https://www.rtbf.be/info/regions/detail_la-commune-de-forest-demande-la-regularisation-des-sans-papiers-face-au-coronavirus?id=10475620). »

Verzoeker wijst erop dat artikel 8 van het EVRM niet enkel het familieleven sensu stricto beschermt, maar eveneens persoonlijke, sociale en economische relaties die samen het privéleven uitmaken van elke mens. Een verwijdering van een vreemdeling kan aldus ook een schending uitmaken van het privéleven. In casu wijst verzoeker erop dat hij in België is sedert 2012. In al die jaren heeft verzoeker persoonlijke relaties opgebouwd die een privéleven uitmaken. Zo heeft hij vrienden die voor hem als familieleden zijn geworden, ook collega's gedurende zijn studentenjobs. Dit toont zijn integratie in België aan. Er blijkt evenwel niet uit de bestreden beslissing dat er een belangenafweging is gemaakt tussen enerzijds de ernst van de inmenging in het privé- en familieleven van verzoeker en anderzijds het respect voor de Belgische wetgeving. Nochtans moet de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de impact van de verwijdering op het gezinsleven en privéleven afwegen tegenover de private en publieke belangen. Gevat door een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid besloot de Raad dat de afwezigheid van een zo rigoreus mogelijk onderzoek van de zaak in het licht van het privéleven aanleiding gaf tot een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. In die beslissing besloot de Raad prima facie tot een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien verzoeker in België een privé-, sociaal en professioneel leven had opgebouwd en de gemachtigde niet had gemotiveerd waarom het privéleven geen obstakel vormde voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Elementen waarmee volgens verzoeker moet rekening gehouden worden, zijn de belemmering van het familieleven, de aard van de banden die de verzoeker heeft met België en de vraag of er elementen zijn ter controle van de immigratie of overwegingen van openbare orde die wegen in het voordeel van een uitsluiting. In casu meent verzoeker dat de beslissing niet evenredig is aan het beoogde doel waardoor het respect voor het privéleven en familieleven van verzoeker wordt geschonden. Hij voegt er nog aan toe dat de uitvoering van de beslissing niet mogelijk is, gezien de

gezondheids crisis omwille van het coronavirus. Hij citeert daarbij het standpunt van de schepen van bevolking Mw. M.E.H. te Vorst.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Wat betreft het familieleven, stelt de bestreden beslissing dat verzoeker heeft verklaard geen gezinsleven, noch minderjarige kinderen te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 november 2021 door de federale politie werd gehoord en inderdaad het voorgaande heeft verklaard. Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat verzoeker een beschermingswaardig gezins- of familieleven in België heeft opgebouwd. Aangaande het familieleven diende de gemachtigde dan ook niet over te gaan tot een verdere belangenafweging.

Waar verzoeker verwijst naar zijn vrienden "die familieleden zijn geworden" en collega's die hij had tijdens zijn studentenjobs, betreffen dit sociale banden die niet worden onderzocht onder het begrip 'familieleven', doch wel onder het begrip 'privéleven'. Met de invulling die verzoeker geeft aan het begrip "familie sensu lato" verwacht verzoeker de begrippen 'familieleven' en 'privéleven' en doelt hij eigenlijk op zijn sociale banden, die dus vallen onder het begrip 'privéleven'.

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Verzoeker wijst op zijn vrienden en op collega's die hij had toen hij studentenjobs deed. Hij maakt dit betoog evenwel op geen enkele wijze concreet, noch blijkt uit het administratief dossier over welke vrienden of collega's dit zou kunnen gaan. Verzoeker heeft blijkens het dossier ook reeds zeer lang het verblijfsrecht als student verloren. Zoals supra gezegd moet het begin van bewijs van het beschermingswaardig privéleven voldoende nauwkeurig zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Uit hetgeen voorligt, kan de Raad niet aannemen dat verzoeker een beschermingswaardig privéleven in België aannemelijk heeft gemaakt. Zijn louter feitelijk verblijf van bijna 10 jaar, waarvan reeds een lange periode illegaal verblijf, volstaat hiervoor niet.

Nu verzoeker geen beschermingswaardig privéleven heeft aannemelijk gemaakt, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van dit privéleven.

Waar verzoeker wijst op een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij de Raad is overgegaan tot een schorsing in het licht van artikel 8 van het EVRM, is het voor de Raad niet duidelijk over welk beroep of welke zaak verzoeker het heeft. Uit het administratief dossier van verzoeker, of uit de interne database blijkt niet dat verzoeker ooit een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen een bevel dat omwille van een ernstig middel op grond van artikel 8 van het EVRM werd geschorst. Ook op zitting verklaart de raadsman niet op de hoogte te zijn van een dergelijk beroep. Indien het een andere zaak betreft, dan kan de Raad niet nagaan welke feitelijke elementen voorlagen op grond waarvan hij in die zaak wel had aangenomen dat de betrokkene een beschermingswaardig privéleven had aannemelijk gemaakt.

Nu verzoeker geen beschermingswaardig familieleven, noch privéleven in België heeft aannemelijk gemaakt, kan de bestreden beslissing ook niet disproportioneel zijn in het licht van het doel, met name het doen naleven van de Belgische migratieregeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker nog wijst op de moeilijkheid om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren gezien de coronacrisis, wijst de Raad erop dat de terugkeer van verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het doen van toeristische of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven. Het is dan ook niet aangetoond dat het verbod op niet-essentiële reizen een verbod inhoudt op de terugkeer van eigen onderdanen naar hun land van herkomst. Indien verzoeker werkelijk moeilijkheden zou ondervinden om terug te keren naar zijn herkomstland omwille van restricties ingegeven door de coronacrisis, had hij de mogelijkheid de gemachtigde te verzoeken de termijn voor vrijwillig vertrek te verlengen op grond van artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt niet.

In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM:

“Concernant l'article 3, la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé qu'« il est interdit d'éloigner un étranger gravement malade lorsqu'il y a des motifs sérieux de croire que cette personne, bien que ne courant pas de risque imminent de mourir, ferait face, en raison de l'absence de traitements adéquats dans le pays de destination ou du défaut d'accès à ceux-ci, à un risque réel d'être exposé à un déclin grave, rapide et irréversible de son état de santé entraînant des souffrances intenses ou à une réduction significative de son espérance de vie ».

Ce raisonnement s'applique, mutatis mutandis, au cas d'espèce.

Dans ce sens, citant la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme, Votre Conseil a estimé que l'Office des étrangers aurait dû, avant de prendre sa décision, vérifier de manière aussi rigoureuse que possible si celle-ci ne risquait pas de violer l'article 3 de la CEDH, (CCE 26 septembre 2017, n° 192 584 CR).

En effet, il découle notamment de l'arrêt Paposvhili et des circonstances de l'affaire, que la Cour européenne des droits de l'homme a voulu exprimer une fois encore une volonté de voir un cas relatif à un étranger en séjour irrégulier traités dans une perspective humaine.

Ainsi, l'examen de chaque situation d'un étranger en séjour irrégulier doit être réalisé dans le respect intégral des droits fondamentaux et ce, quel que soit le statut spécifique de l'étranger.

Dans le cas d'espèce, le requérant vit en Belgique depuis 2012, soit depuis presque 10 ans. Arrivé en Belgique à presque 24 ans, il en a 34 aujourd'hui.

Il en découle que l'intéressé n'a plus ou très peu de repère dans son pays d'origine. Il n'a jamais travaillé dans son pays d'origine, n'a jamais cotisé et s'est imprégné des us et coutumes belges.

Un retour forcé dans son pays d'origine aura pour conséquence un traitement inhumain et dégradant l'intéressé ne pouvant s'intégrer dans une société qu'il a quitté il y a presque 10 ans et dans laquelle il n'a jamais travaillé.

Par ailleurs, le requérant a la ferme intention d'introduire une demande de régularisation ayant une vie privée et familiale en Belgique au sens de l'article 8 CEDH ainsi qu'une promesse d'embauche."

In het tweede onderdeel citeert verzoeker een paragraaf uit het arrest Paposhvili van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 13 december 2016. Het Hof stelt dat situaties strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Volgens verzoeker is deze redenering in casu, mutatis mutandis, van toepassing.

In casu woont verzoeker in België sedert 2012, zijnde bijna 10 jaar. Hij kwam aan toen hij bijna 24 jaar was en is er nu 34. Verzoeker voert aan geen of zeer weinig herkenningpunten te hebben in zijn herkomstland, waar hij nooit heeft gewerkt, nooit heeft bijgedragen en hij stelt doordrongen te zijn van de Belgische gewoonten en gebruiken. Een gedwongen terugkeer is voor verzoeker een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien hij zich niet kan integreren in een land dat hij reeds 10 jaar heeft verlaten en waar hij nooit heeft gewerkt. Bijkomend heeft verzoeker de bedoeling een regularisatieaanvraag in te dienen gestoeld op zijn privé- en gezinsleven in België in het licht van artikel 8 van het EVRM en op een werkaanbieding.

Verzoeker kan in geen geval gevolgd worden waar hij de vergelijking maakt met de zaak Paposhvili dat betrekking heeft op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen waarbij de terugkeer tot gevolg zou hebben dat hij wordt blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Verzoeker heeft immers verklaard in goede gezondheid te zijn, zoals blijkt uit zijn gehoor van 23 november 2021 en waarop de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht wijst.

De Raad neemt in geen geval aan dat het moeten terugkeren naar Marokko voor verzoeker een vernederende en mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken om de reden dat hij hier bijna 10 jaar verblijft, waarvan een groot deel illegaal, en omdat hij in Marokko nooit heeft gewerkt. De lat ligt zeer hoog vooraleer de graad van ernst wordt bereikt om een schending uit te maken van artikel 3 van het EVRM. De Raad is niet overtuigd dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij zich niet zou kunnen integreren in zijn herkomstland. Het feit dat verzoeker de intentie heeft een regularisatieaanvraag in te dienen op grond van zijn privé- en familielevens in België, met een werkaanbieding, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor geen melding gemaakt van een werkaanbieding. Voor het overige kan verwezen worden naar wat is uiteengezet onder het eerste onderdeel.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

In het derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij licht het onderdeel toe als volgt:

“L’obligation du contrôle de la motivation d’une décision prise par une autorité administrative consiste à opérer une double vérification :

- *La première relative à l’existence au sein de l’instrumentum de l’acte administratif d’une motivation en ce entendu la mention du fondement juridique de la décision ainsi que les éléments de faits pris en compte pour justifier la décision prise (a);*
- *La seconde consiste à vérifier si au terme des éléments pris en compte par l’administration, (laquelle doit au demeurant prendre en considération tous les éléments de la cause), cette dernière a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis. (b)*

L’article 2 de la loi du 29 juillet 1991 dispose que :

« Les actes administratifs des autorités administratives visées à l’article premier doivent faire l’objet d’une motivation formelle ».

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l’indication, dans l’instrumentum d’un acte administratif, des motifs de droit, c’est à dire des dispositions normatives dont l’auteur de l’acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte.

Cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels. Le but des dispositions légales précitées est d’astreindre l’administration “à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité” et que “l’obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c’est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs” (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Le respect de cette exigence doit s’apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d’un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l’administration à adopter l’acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l’opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

A la lecture des travaux préparatoires à l’adoption de cette loi, les auteurs de celle-ci estiment que l’exigence ainsi consacrée présente divers avantages.

«A l’administré, la motivation procure la possibilité d’être informé des motifs de l’acte administratif en même temps qu’elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir ‘aménager’ la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d’un acte contesté sera plus à même d’organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d’un examen sérieux et impartial de l’affaire. Envisagé du côté de l’administration, la motivation a pour effet de rendre les relations avec les administrés plus aisées en permettant à l’autorité d’user de plus de persuasion que de coercition. De plus, elle facilite le contrôle exercé par l’autorité supérieure ou de tutelle sur l’autorité subordonnée »

«Que la motivation exigée consiste en l’indication, dans l’acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ».

S’agissant de la portée de l’obligation de motivation formelle, le Conseil de céans a déjà pu préciser dans un arrêt du 29 juin 2010 (n° 45.618) que « l’obligation de motivation formelle qui pèse sur l’autorité en vertu de diverses dispositions légales, n’implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la requérante, mais n’implique que l’obligation d’informer la requérante des

raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressée.

Pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'intéressée de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Est suffisante la motivation de la décision qui permet à l'intéressée de connaître les raisons qui l'ont déterminée alors que l'autorité n'a pas l'obligation d'explicitier les motifs de ses motifs ».

« L'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mise à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés. » (CE, n° 39.161, 3 avril 1992, RONDELEZ).

L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs stipule que: « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

Il est de principe admis que la motivation « doit être suffisante, c'est-à-dire complète, précise et non équivoque » (M. HANOTIAU, Le Conseil d'Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à l'administration-Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Liège, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p.151) ;

Tout acte administratif doit ainsi être fondé, à l'appui du dossier administratif, sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler. Il a en ce sens été décidé que « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend adéquatement, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (CE, 2 juin 2003, n° 120.10, CE, 5 avril 2002, n° 105.385) ;

Autrement dit, « des circonstances établies en fait, et dont on comprend qu'elles aient conduit l'administration à agir comme elle l'a fait, peuvent ne pas être reconnues comme motifs valables si elles ne sont pas de celles qu'il est permis de prendre en considération » (La motivation formelle des actes administratifs - Loi du 29 juillet 1991, actes de la journée d'études du 8 mai 1992, Faculté de Namur, p. 131).

1. EN FAIT

S'il est requis que la motivation permette au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842), dans le cas d'espèce il n'en est rien.

En effet, le requérant est francophone, il a été arrêté à Madou. Toutefois, la décision querellée est rédigée en néerlandais ne permettant pas au requérant de comprendre les raisons de fait et de droit ayant permis à l'administration d'adopter l'acte querellé.

Par ailleurs, la décision attaquée se limite à dire que le requérant n'a pas de famille en Belgique. Une telle affirmation va à l'encontre de la définition même de la famille qui, comme définit supra, ne peut se limiter à un concept stricto sensu.

La décision querellée, ne considérant pas la famille lato sensu (amis, collègues, etc.) vu le nombre d'années que le requérant a passé sur le territoire belge, n'est pas adéquatement motivée. Partant, le moyen est fondé."

In het derde onderdeel geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht. Hij wijst er onder meer op dat de motivering aan de bestemming moet toelaten de administratieve rechtshandeling te begrijpen, zowel in rechte als in feite, met name wat de administratie heeft geleid tot het nemen van de beslissing. Verzoeker stelt concreet dat hij Franstalig is, werd opgepakt in Madou, maar dat de beslissing toch is opgesteld in het Nederlands waardoor verzoeker de beslissing noch in rechte, noch in feite begrijpt. Verder beperkt de beslissing zich tot het

stellen dat verzoeker geen familie in België heeft. Deze stelling gaat in tegen de definitie van “familie” die zich, zoals supra toegelicht, niet mag beperken tot het concept “sensu stricto” aldus verzoeker. Nu de beslissing geen rekening houdt met de familie “sensu lato”, rekening houdend met zijn vrienden en collega's, is de beslissing niet adequaat gemotiveerd.

Wat betreft het feit dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd genomen, terwijl verzoeker Franstalig is en werd opgepakt aan Madou, kan de Raad niet volgen dat nu hij het Nederlands niet zou begrijpen, de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

De bestreden beslissing is niet het gevolg van een voorafgaande aanvraag die in het Frans werd gesteld. Het betreft een bevel om het grondgebied te verlaten dat ambtshalve werd opgelegd nadat verzoeker in een boekenwinkel werd aangehouden, omdat men het verdacht vond dat verzoeker betaalde met stukken van een halve euro.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissing ter kennis is gebracht door de inspecteur van de PZ Brussel-Noord en dus in Brussel-Hoofdstad.

Conform artikel 39, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 dient de gemachtigde als centrale dienst, zich in zijn betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied. (eigen vetzetten)”

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de beslissing moet worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtaal, waarbij de taalrol bepalend is.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat D.G.E., die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol. De bestreden beslissing werd derhalve op wettige wijze in het Nederlands genomen.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de gemachtigde zich niet mag beperken tot de “familie sensu stricto” en ook moet rekening houden met de “familie sensu lato”, heeft de Raad supra al toegelicht dat verzoeker met de “familie sensu lato” doelt op zijn vrienden en vroegere collega's van tijdens zijn studentenjobs. Deze sociale banden vallen niet onder het concept familieleven, doch wel privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM blijkt niet dat deze verdragsbepaling een formele motiveringsplicht inhoudt. Verzoeker kan gevolgd worden dat niet uit

de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met zijn privéleven werd rekening gehouden. De Raad meent evenwel dat verzoeker geen begin van bewijs heeft voorgelegd van een beschermenswaardig privéleven, zodat hij ook niet inziet welk belang verzoeker erbij heeft dat de gemachtigde hierover niet heeft gemotiveerd.

In het vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel:

“Le principe du raisonnable renvoie au pouvoir discrétionnaire d'une autorité : dans le cas d'une compétence liée, seule la décision prescrite par la règle de droit est légale, alors que dans le cas d'une compétence discrétionnaire, l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation pour choisir entre plusieurs décisions. Cette liberté peut, en fonction des circonstances du cas concret, être parfois plus large et parfois plus étroite, mais quoi qu'il en soit, elle s'inscrit toujours dans les limites du raisonnable. Une administration qui utilise son pouvoir d'appréciation en sortant des limites du raisonnable viole le principe du raisonnable. Cependant, toute personne qui dispose d'une marge d'appréciation a en principe la possibilité de tirer des conclusions différentes qui se situent chacune dans cette marge et qui ne témoignent dès lors pas d'un caractère arbitraire et déraisonnable ». C.E. (9e ch.) n° 225.271, 28 octobre 2013.

Il convient de rappeler qu'« il y a violation du principe du raisonnable lorsqu'une décision est fondée sur des motifs objectivement exacts et pertinents en droit mais qu'il existe une disproportion manifeste entre ces motifs et le contenu de la décision ».

La violation du principe du raisonnable procède dans le cas d'espèce de la disproportion manifeste entre la décision prise, les règles applicables en la matière et le contenu de la motivation.

Dans le cas d'espèce, la partie requérante est en Belgique depuis presque 10 ans, elle a noué des liens forts formant ainsi une cellule familiale, il s'est adapté aux us et coutumes belges. Pourtant, la partie adverse qui a pris en son encontre une décision d'ordre de quitter le territoire n'en a pas tenu compte.

Il y a violation du principe du raisonnable et de proportionnalité au motif que :

- *La décision querellée n'opère ainsi aucun contrôle de proportionnalité ni d'opportunité quant à la situation de l'intéressé et de la violation des dispositions légales internationales, en l'occurrence l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.”*

In het vierde en laatste onderdeel geeft verzoeker eerst een theoretische toelichting bij het redelijkheidsbeginsel en stelt hij concreet reeds bijna 10 jaar in België te zijn, sterke banden te hebben gesmeed met een familiale cel en zich aangepast te hebben aan de Belgische gebruiken en gewoonten. De gemachtigde heeft hiermee evenwel geen rekening gehouden bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde heeft ook geen enkele controle uitgevoerd van de evenredigheid of opportuniteit in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad met een studentenvisum in 2012 naar België is gekomen. Er blijkt eveneens dat het verblijfsrecht op basis van de studies maar heeft geduurd tot in 2014. Sederdien verblijft verzoeker illegaal op het grondgebied. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk vinden dat de gemachtigde op 24 november 2021 aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten nadat op correcte wijze op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, nl. zonder geldig paspoort en zonder geldig visum of geldige verblijfstitel. Zoals supra gesteld blijkt uit geen enkel concreet gegeven dat verzoeker sterke banden zou gesmeed hebben met een familiale cel, zoals hij aanvoert. De Raad volgt verder niet dat de gemachtigde geen enkele controle heeft uitgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker werd immers voor het nemen van de beslissing gehoord aangaande onder meer zijn gezinsleven en verzoeker verklaarde zelf, daags voor de beslissing, geen familie in België te hebben, noch kinderen. Aangezien verzoeker uitdrukkelijk verklaarde geen familie- of

gezinsleven in België te hebben, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een proportionaliteitsonderzoek of belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Aangaande verzoeker zijn privéleven in België heeft verzoeker in het gehoor wel verklaard geïntegreerd te zijn in België. Echter, zoals supra aangehaald heeft verzoeker geen begin van bewijs voorgelegd dat voldoende nauwkeurig is met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Uit hetgeen voorligt, kan de Raad niet aannemen dat verzoeker een beschermingswaardig privéleven in België aannemelijk heeft gemaakt, zodat ook hierover de gemachtigde niet moest overgaan tot een evenredigheidstoets of belangenafweging.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES